
verslag bezoek aan Undugu Society of Kenya (USK)

op donderdag 3 mei tot en met donderdag 10 mei 2012
door Koos de Vetten

VOORAF

Dit persoonlijke verslag is bedoeld voor de bestuursleden, leden en andere geïnteresseerden in Undugu Vriendenkring Nederland. Begin mei 2012 ben ik naar Undugu Society of Kenya (USK) geweest. Onze zoon Luuk was voor een stage in Rwanda en mijn vrouw en ik zijn bij hem langs geweest. De vliegafstand Rwanda – Kenia is niet ver en het prijskaartje om via Nairobi terug naar Nederland te vliegen viel mee. Ik heb toen besloten om op de terugweg langs USK te gaan, mijn vrouw moest voor het werk eerder terug.

Mijn bezoek vond plaats van donderdag 3 mei tot en met donderdag 10 mei. Het verslag is een samenvatting van bezoeken aan projecten van USK, van een paar gesprekken met de directie van USK en mijn indrukken. Ik heb per dag een verslag gemaakt waardoor je een beetje mee kan reizen. De medewerkers van USK hebben ruim de tijd genomen om me te verwelkomen en een paar activiteiten te laten zien. Graag wil ik iedereen daarvoor bedanken.

VERSLAG

Donderdag 3 mei, ontvangst in het kantoorgebouw Arnold Plaza

Het nieuwe kantoor van USK had ik nog niet gezien en ik was dus heel benieuwd. Vanmorgen ben ik afgehaald door een van de chauffeurs van USK, men is erg zorgzaam over mijn veiligheid. We parkeren aan de achterkant van het kantoor en nemen in het gebouw de lift naar de vijfde verdieping. Ik word ontvangen door Siproso Rabach, de nieuwe manager programma's (over haar achtergrond later meer). Ze vertelt dat ze verschillende bezoeken heeft gepland in Dandorra, Kenyatta markt en Kitengela.

Het kantoor USK is op de bovenste verdieping van Arnold Plaza

Ik ontmoet Kepher Abonyo, de manager financiën en een 'oude' bekende. Hij laat me de verdieping van USK zien en introduceert me bij zijn collega's. Aanwezig zijn vooral administratieve en financiële medewerkers, er is ook een stagiaire media. Kepher vertelt dat het financiële beheer van het kantoorgebouw Arnold Plaza een groot probleem is geweest. Hij vindt het nu beheersbaar en stabiel. De overige vier verdiepingen zijn verhuurd en het gaat om betrouwbare verhuurders. Een van de huurders wil uitbreiden maar dat kan voorlopig niet.

Dan gaan we naar het buurtcentrum in Dandorra. Siproso Rabach, Hellen Kalinda (manager programma RRR¹) en Jason Etole gaan mee.

¹ RRR Rescue, Rehabilitation and Reintegration. Herbenoeming van het eerdere programma 'The

Buurtcentrum in Dandorra

Het buurtcentrum in Dandorra blijkt het voormalige opvanghuis voor jongeren te zijn. Het is nu een soort buurthuis waar medewerkers van USK verschillende activiteiten uitvoeren:

- informeren van groepen jongeren en ze stimuleren zichzelf te organiseren. USK noemt dit het 'Association model';
- geven van voorlichting over drugsgebruik;
- organiseren van bijeenkomsten met jongeren die in het zelfde beroep / vak actief zijn;
- bespreken en uitvoeren van buurtacties. De jongeren organiseren soms acties over een bepaald buurtprobleem, praten over de aanpak en maken dan posters die in de buurt worden opgehangen;
- huisvesten van een kantoor voor een groep dove jongeren.

Van linksaf drie medewerkers van USK: Patrick, Jason en Hellen. Daarnaast twee jongens van de jongerengroep in Dandorra

De coördinator van het buurtgebouw vertelt dat USK sinds 2006 de strategie van het 'Association model' uitvoert. De essentie is dat jongeren met begeleiding van een medewerker van USK zichzelf organiseren in groepen van ongeveer 20 jongeren om met elkaar sociaal-ekonomische activiteiten te beginnen. De jongeren kunnen ook op elkaar terugvallen en zijn een voorbeeld voor anderen om iets aan hun situatie te doen. De medewerkers van USK helpen hen bij het samenstellen van een reglement, daarna meldt de groep zich bij de gemeente aan om zich als een officiële zelfhulpgroep te registreren. De gemeente verstrekt als bewijs van de registratie een certificaat. De groepen krijgen van USK training in leiderschap, groepsproces, formuleren van acties, planning etc.

De jongerengroep waarmee we praten bestaat uit 18 leden, is als zelfhulpgroep geregistreerd en spaart met elkaar. Het geld staat op een bankrekening. De groep wil iets op het gebied van afvalverwerking gaan doen. Dat laatste is geen slecht idee want de buurt waar dit centrum staat lijkt wel een vuilstortplaats. Huisafval is langs de straat gedumpt en in het afval scharrelen mensen naar bruikbaar materiaal. Door de vele regen die deze dagen is gevallen is het echt heel smerig. We lopen door zeer smalle stegen langs wrakke bouwsels die als woningen worden gebruikt. De meeste mensen en kinderen doen hun behoeften ergens achter hun wrakke woningen, overal in de stegen hangt wasgoed te drogen en je snapt niet hoe het de mensen lukt om het schoon te krijgen. Het zal niet meevallen om je aan deze ellendige levensomstandigheden te ontworstelen.

Nog steeds in hetzelfde buurthuis bezoeken we een 'trade choosing class'. Dit is een onderdeel van het project "Creating Employment Opportunities for Self-Reliance among Vulnerable Youth from Poor Urban Communities". Het specifieke doel van het project is om honderd jongeren uit twee sloppenwijken van Nairobi op te leiden. Zij zullen daardoor gemakkelijker een baan vinden of voor zichzelf kunnen beginnen. Jongeren krijgen een driedaagse workshop om heel bewust het vak te kiezen waarin ze straks opgeleid willen worden; de workshop is een soort 'wie ben ik', 'wat kan ik' en 'wat wil ik'. Er zitten ongeveer 30 potentiële trainees in een goede verlicht leslokaal met schoolborden, flip-overs en stiften. Het gesprek gaat over de voorwaarden waaraan een werkplek moet voldoen. De trainer / docent laat de jeugd veel aan het woord en nodigt ze ook uit om korte presentaties te doen. Deze jongeren zijn geselecteerd door de jongerengroepen, per groep worden twee / drie trainees voorgedragen.

Workshop : wie ben ik, wat kan ik, wat wil ik

We stappen de auto in en gaan op zoek naar trainees die al in een werkplaats in opleiding zijn.

Kibera Plaza, bedrijventerrein

We bezoeken Lenza die een eenjarige opleiding in een naaiatelier volgt. De eigenaresse van het atelier heeft al vaker USK trainees onder haar hoede gehad. Het meisje is bijna aan het eind van haar opleiding en wil ergens anders in een atelier aan het werk. Na een vraag over vergoedingen, vertelt de eigenaresse dat ze geen vergoeding aan de trainee kan betalen omdat er te weinig omzet is. Hierover ontstaat later een discussie: trainees zouden na een half jaar toch een vergoeding moeten kunnen krijgen. Ze zijn dan in staat om eenvoudige werkzaamheden uit te voeren, passen soms op de zaak etc. Het geld zou gespaard kunnen worden zodat de trainee na de opleiding eventueel voor zichzelf zou kunnen beginnen.

We wilden nog twee andere USK trainees bezoeken maar die waren weg, een door de regen en de ander was ergens anders aan het werk. We lopen nog wat over het terrein met de vele werkplaatsen. De informele sector herbergt een groot aantal mensen die in bijzonder eenvoudige werkomstandigheden van alles produceren. Het project om jongeren op te leiden lijkt me wel goed maar aan de andere kant zijn de opgeleide trainees de concurrenten van de ondernemers waarvan ze het vak hebben geleerd. Tenslotte gaan we nog naar een particuliere non-profit bank. Deze bank, direct aan het bedrijventerrein liggend, is ooit met een financiële ondersteuning van een Noorse organisatie begonnen. Men verstrekt kleine leningen aan de ondernemers die bij de bank een spaarrekening hebben lopen. Siprosa zegt dat USK met deze bank wil gaan samenwerken.

Na deze lange dag met interessante bezoeken noteer ik twee opmerkingen die ik later aan de directie wil voorleggen:

- heeft het wel zin om in die arme smerige wijken iets te doen?
- wij hebben het beeld dat USK vooral een lobby organisatie wil zijn maar ik zie heel concrete activiteiten. Hoe zit dat nou eigenlijk?

Vrijdag 4 mei 2012, Opvanghuis Kitengela

In 1992 heeft USK voor straatmeisjes in Kitengela een opvanghuis geopend. Kitengela is een dorp op 15 km afstand van het centrum van Nairobi, nu nog prachtig gelegen in de landelijke omgeving van de stad. De functie van het opvanghuis is veranderd en is nu een tijdelijke opvang van straatkinderen tussen de 6 en 15 jaar. In principe wonen de kinderen hier 3 maanden, in die tijd wordt er onderzocht of er familie is om de kinderen daar te laten opgroeien of anderszins gaan ze naar een kindertehuis. Het opvangcentrum biedt momenteel onderdak aan 32 kinderen, 27 jongens en 5 meisjes. Drie 'moeders' en een stagiaire zijn aanwezig voor de dagelijkse begeleiding en verzorging. Hellen Kalinda, medewerker van USK, vertelt me dat ze maandelijks op het centrum komt. Er is ook een doof kind, ik zag dat Hellen met doventaal met haar communiceerde.

Ik was al eens eerder in Kitengela geweest en het valt me op dat het centrum er nog redelijk goed bij ligt. De kinderen houden een groentetuin bij, voor melk is er een koe. Hellen vertelt me dat er een fonds is om achterstallig onderhoud van het gebouw weg te werken. De kinderen hebben geen muskietennet, 'daar is geen geld voor' zegt Hellen. Ik vind dat wel bijzonder. De kinderen presenteren zich kort, ze willen allemaal dokter of piloot worden. Ze mogen ook vragen aan me stellen; of ik Robin van Persie ken, of er straatkinderen in Nederland zijn, of ik kinderen heb en of er bij mij wel eens gestolen is.

Jongeren in het opvanghuis Kitengela

De Undugu Vriendenkring Nederland (UVN) heeft het opvanghuis eerder ondersteund door het realiseren van een waterput, de plaatsing van een hek rondom het opvanghuis en geld beschikbaar gesteld voor onderhoud en de aanschaf van bedden, tafels en stoelen.

Informatiecentrum bij de school in Kibera

Dan worstelen we ons met de auto door het drukke verkeer naar de enorme sloppenwijk Kibera. We hebben daar in 2008 de inrichting van een informatiecentrum gesteund, de bedoeling was dat het centrum in de door USK geplaatste zeecontainer zou komen. Het ging om de aanleg van een elektrische aansluiting, wat tafels en stoelen, het installeren van internet en de aanschaf van een televisie en dvd speler. De container staat open en binnen staan slechts een tafel, een stoel en een kast met wat verstofte boeken en schriften.

Jason Etole vertelt dat al heel snel bijna alles is gestolen, men neemt aan door buurtbewoners. Spullen die er nog stonden zijn op het USK kantoor gezet. Patrick Luvai, zoals Jason ook medewerker van USK, vult aan: 'het uitgangspunt van de aanvraag is niet goed geweest. Een aanvraag als deze zou typisch een

community owned project moeten zijn'. Dit project is dus duidelijk mislukt.

We stappen weer in de auto om nog een paar trainees in hun werkplaats te bezoeken. Ik zie een paar lijm snuivende jongens aan de kant van de weg zitten. Wat een beroerd gezicht is dat toch. Rijdend door de modderige straten vraag ik me weer af in welke mate projecten in dit soort bijzonder arme wijken zinvol zijn. De mensen blijven maar naar Nairobi komen, de sloppenwijken worden maar groter en het aantal straatkinderen groeit. Mensen verhuizen naar de stad omdat ze verwachten daar beter af te zullen zijn.

Kenyatta market, bedrijventerrein

Beatrice (de stagiaire in onze tweede folder) is niet in het naaiatelier aanwezig, dan gaan we naar een andere USK trainee. Zij is ook al bijna aan het eind van haar opleidingsjaar, hoopt op een baan. De eigenaresse van het atelier werkt al langer met USK. Jason is erg tevreden met deze ondernemster omdat ze al meerdere trainees heeft begeleid, een goed opleidingstraject uitvoert en trainees daarna naar banen helpt. We lopen ook langs een autowerkplaats. Verschillende jongens zijn met van alles bezig maar door de regen schiet het werk niet op.

In het algemeen is dit een goed lopend project. Jongeren krijgen een ambachtelijke opleiding waar veel vraag naar lijkt te zijn. Het systeem om leerplaatsen in te kopen heeft grote voordelen: het is flexibel, USK loopt weinig risico, praktisch, goedkoop en kan worden afgesloten met een door de overheid erkend certificaat. Een onderzoek hoeveel jongeren inderdaad een baan vinden en houden of erin slagen om voor zichzelf te beginnen zou interessant zijn.

In een overdekte fruitbar trakteer ik de USK collega's op een groot glas versgeperste fruit. De ondernemer is wat ouder. Hij vertelt dat hij in een hotel heeft gewerkt, daar dit heeft gezien en ongeveer twee jaar geleden deze fruitbar is begonnen. Hij vertelt dat de zaak goed gaat.

Dan willen we weer verder, de regen komt met bakken naar beneden en onder paraplu's lopen we naar de auto. De chauffeur komt aangesneld maar is dan zichtbaar van slag; waar zijn de sleutels. Een blik naar binnen leert dat de sleutel nog in het contactslot zit, wat nu? Hij heeft duidelijk geen zin om naar het kantoor te bellen om de reservesleutels te laten brengen. Een trainee van de autowerkplaats lost het op, hij schuift met zijn handen de twee achterraampjes uit elkaar en met een stuk metaal trekt hij de autosleutel naar zich toe. De chauffeur is opgelucht en weet mijn oproep 'dit gaan we niet op het kantoor vertellen' te waarderen.

Een late lunch

Het regent nog steeds, het is al later in de middag en we hebben nog niet behoorlijk gegeten. We stoppen in een straat met een visrestaurant waar in potten op open vuren tilapia wordt gefrituurd. Onder de zwartgeblakerde golfplaten staan achterin een paar tafels en stoelen. De collega's bestellen fanta, ugali (maïsmeelebrij) en vis en tja ik doe maar mee. In plaats van de oranje fanta

neem ik liever cola. We gaan handen wassen, het eten komt er aan. De vis smaakte prima, de ugali vond ik maar matig en ik haakte helemaal af toen er ook nog een straaltje roestige regen op de schaal met ugali drupte.

Zaterdag 5 mei 2012, diner bij Celina Ogutu (directeur USK)

Celina heeft me bij haar thuis uitgenodigd om kennis te maken met haar gezin en elkaar beter te leren kennen. Ze zegt de leden van de verschillende vriendenkringen als 'friends' te beschouwen, de vriendenkringen zijn belangrijk voor de organisatie. Celina is op 1 januari 2011 als algemeen directeur bij USK begonnen. In de zomer van 2011 heb ik haar in Amsterdam, samen met Karen en Leon, ontmoet. Ze vertelt over haar gezin, studie, eerdere werkzaamheden. Ze heeft vijf kinderen (waarvan een tweeling), haar man doet iets met de handel van contracten emissierechten, ze heeft een studie rurale sociologie (MA) en gemeenschapsontwikkeling gedaan en heeft voor verschillende ontwikkelingsorganisaties gewerkt. We hebben daarna meerdere onderwerpen besproken.

Over de strategie van 'lobbying and advocacy'

De medewerkers en het bestuur van USK zijn een week bij elkaar geweest om de strategie voor de komende jaren te bespreken. Celina vertelt dat ze heeft voorgesteld om de beweging van USK als een 'lobbying and advocacy' organisatie los te laten en terug te gaan naar praktische ondersteuning van straatkinderen en hun directe leefomgeving. Ze vertelt te hebben benadrukt dat:

- de organisatie nog niet klaar is om vooral als een 'lobbying and advocacy' organisatie te functioneren;
- USK niet over de juiste mensen beschikt om een 'lobbying and advocacy' organisatie te zijn;
- er op praktisch niveau nog zoveel te doen is en daar de kracht van de organisatie ligt;
- andere organisaties 'lobbying and advocacy' beter kunnen.

Deze opvatting is door de staf, medewerkers en het bestuur overgenomen. Het is voor ons belangrijk om te weten dat de oorspronkelijke doelstelling en aanpak weer centraal staat. De USK kenmerkt zich door concrete kleinschalige acties, het ondersteunen van zelforganisaties en beleidsbeïnvloeding.

Over het kantoorgebouw Arnold Plaza

Celina vertelt dat het nieuwe kantoorgebouw een groot financieel probleem dreigde te worden. De organisatie kon de afbetalingen bijna niet meer opbrengen. Het lijkt er nu op dat de rente van de leningen uit huurinkomsten van de overige verdiepingen kunnen worden opgebracht. Het is nog steeds de bedoeling, aldus Celina, dat over een paar jaar een deel van de huurinkomsten de organisatiekosten van USK zal dekken.

Over de relatie USK-UVN

Ik vertel dat het bestuur van de Vriendenkring al een paar jaar moeizaam functioneert, het aantal leden neemt af en het is moeilijker om bestuursleden te vinden. USK is doorgesloopt naar een professionele organisatie en UVN is dezelfde vrijwilligersorganisatie gebleven.

We vragen ons af of de Vriendenkring voor USK nog nodig is. Celina reageert zoals de vroegere directeur Aloys dat ook deed: 'de mening van de Vriendenkring is soms inhoudelijker juist omdat de Vriendenkring geen professionele organisatie is'. En: 'jullie zijn betrokken, hebben andere ervaringen, kennen de arme wijken en kunnen daardoor onafhankelijk adviseren. En onderschat jullie financiële bijdrage niet, misschien per jaar klein maar bij elkaar

gaat het om een grote bijdrage'.

Dat is dan toch weer leuk om te horen! Ik vertel dat we sinds kort contact hebben met de Duitse vriendenkring en vraag Celina om halfjaarlijks een update over de organisatie en activiteiten te sturen.

Overige opmerkingen van Celina:

- veel medewerkers zijn al lang bij de organisatie in dienst. Doorstroming en scholing zijn aandachtspunten;
- het is heel belangrijk dat USK een deskundige op het gebied van fondsenwerving aanneemt. De wereld is veranderd, het is niet zo gemakkelijk meer om aan voldoende fondsen te komen;
- de administratieve systemen van USK zijn nog niet goed op orde. De resultaten van programma's worden soms onvoldoende door de staf vastgelegd. We weten soms niet hoeveel mensen we met specifieke activiteiten bereiken en daar vragen donoren (liefst met een druk op de knop) wel om.

Celina Ogutu, algemeen directeur USK

Siprosa Rabach, programma manager USK

Zondag 6 mei 2012, diner bij Siprosa Rabach (programma manager)

Ook Siprosa heeft me bij haar thuis uitgenodigd om kennis te maken met haar gezin en elkaar beter te leren kennen. Ze woont buiten Nairobi in de wijk Karen. Siprosa is op 1 november 2011 als programma manager voor USK begonnen, ze is weleens in Nederland bij de organisatie Red een Kind (Zwolle) geweest. Ze vertelt over haar gezin, studie, eerdere werkzaamheden. Ze heeft vijf kinderen waarvan een in Australië studeert, haar man heeft jarenlang bij een bank gewerkt, is met prepensioen en werkt af en toe projectmatig. Siprosa heeft een studie politieke wetenschappen (BA) gedaan en is bezig met een studie Human Resource Management (MBA). Ze heeft voor allerlei ontwikkelingsorganisaties gewerkt. We hebben verschillende onderwerpen besproken.

Over het werken in de wijk of kantoor

Siprosa is met een paar project bezoeken mee geweest. Het viel me op dat Siprosa gemakkelijk met de jongeren contact legt, vragen stelt, grappen maakt, aanmoediging geeft; kortom iemand die het werk in de wijk zichtbaar leuk vindt. Ze zegt: 'ja je observatie klopt. In de wijk moet het werk plaatsvinden en daar moeten de contacten met andere organisaties worden gelegd. Maar het kantoorwerk moet ook gebeuren, het is soms frustrerend hoeveel tijd het kantoorwerk kost'.

Ze is overtuigd dat het zinvol is om in de sloppenwijken te werken. Het is waar dat het aantal straatkinderen in Nairobi is toegenomen maar dat betekent niet dat interventies zinloos zijn. Ze vindt het belangrijk om jongeren te ondersteunen, van de straat te halen en een toekomst te bieden. Sloppenwijken in grote steden zullen altijd blijven bestaan, aldus Siprosa, wij geven sommige jongeren de kans om uit hun misère te ontsnappen.

Over de relatie USK-UVN

Ook aan Siprosa vertel ik dat het bestuur van de Vriendenkring al een paar jaar moeizaam functioneert (zie het eerdere stukje bij Celina). Ik benadruk dat wij geen projecten zullen voorstellen maar dat projectvoorstellen van de kant van USK moeten komen. Ik vertel ook dat wij niet veel budget hebben (inkomsten van de leden en een paar goede gevers) en dat we voor kleinschalige projecten meestal aanvullende fondsen werven. Ze zegt misschien een plan voor het gebouw in Kisumu aan UVN te willen voorstellen. Dat gebouw wordt niet optimaal gebruikt en zou heel geschikt voor cursussen of een vakopleiding zijn.

Over het strategisch plan

In het plan staat dat USK ook over de grens gaat. Siprosa vertelt dat een donator van USK (Railway Children) ook in Tanzania een NGO voor straatkinderen ondersteunt en erg tevreden is over de organisatie en aanpak van USK. Deze donator heeft voorgesteld dat USK die specifieke organisatie in Tanzania gaat ondersteunen.

Daarna genieten we van het diner en de voetbalwedstrijd Chelsea – Liverpool.

Maandag 7 mei 2012, Undugu Fair Trade Shop

De Fair Trade winkel zit op de begane grond van Arnold Plaza. De winkel is niet meer van USK maar sinds 1 maart 2010 door een particuliere ondernemer overgenomen. USK heeft nog wel een klein aandeel in het bedrijf. De winkel ligt ideaal in het centrum van Nairobi, er is een breed assortiment artikelen aanwezig en de producten zien er goed uit. Het gaat om manden, schilderijen, batikdoeken, riemen, zeepstenen voorwerpen, kralen etc. Het is jammer dat de winkel vanuit de straat met een etalage niet direct zichtbaar is maar er is wel een groot aanhangbord.

Frederick Massinde, de vroegere export manager van USK, werkt er ook nog maar nu als marketing manager bij de nieuwe onderneming.

Dinsdag 8 mei 2012, gezellig uit maar de dag eindigt met gedoe

Vandaag wil ik wat toeristische dingen doen. Vanuit het guesthouse loop ik naar het museum, onderweg een gesprekje met iemand die me graag naar de ingang van het museum brengt. Het museum is een paar jaar geleden gerenoveerd, het ziet er inderdaad netjes en uitnodigend uit.

Er zijn verschillende exposities, ook een historisch overzicht van de koloniale periode. Bij een van de foto's van de sloppenwijk Kibera staat dat de verstedelijking een gevolg is van de koloniale periode omdat de grond is onteigend en staatseigendom is geworden. Ik wil later nog eens uitzoeken wat hiermee wordt bedoeld.

Gedoe

Ik wandel naar het Uhuru park en het Central park en geniet op een bankje van een cola met uitzicht op het monument dat in 1988 ter ere van de vroegere president Moi is gebouwd. Daarna ga ik verder het centrum in en gauw komt een meneer van een jaar of veertig naast me lopen. Hij zegt dat hij denkt dat ik uit Nederland kom, na een bevestiging vraagt hij of hij me een paar dingen over Nederland mag vragen. We lopen samen op. Hij vertelt dat hij een studiebeurs heeft om in Wageningen te studeren en in september kan beginnen. Later zegt hij een vluchteling uit Zimbabwe te zijn, illegaal in Nairobi is en dat hij geld nodig heeft om verder te reizen. Hij dringt aan, ik zeg geen geld te geven en het begint bij me te dagen dat dit geen gezellig praatje is maar het bekende trucje om met een zielig verhaal geld te krijgen.

Ik loop bij hem weg maar dan begint het gedoe pas echt. Een paar honderd meter verder, word ik door twee keurige oudere heren aangehouden. Ze hebben me met iemand zien praten, ze hebben die man gearresteerd want hij blijkt illegaal te zijn en op de lijst gezochte terroristen te staan! Een van hen laat me een badge zien en zegt dat ze van de veiligheidspolitie zijn en ze willen me graag de situatie uitleggen; of ik meeloop naar een restaurant in de buurt om daar even rustig te zitten. We gaan in een hoekje van een keurig restaurant zitten en direct schuift een derde persoon bij, ook al keurig in een in een strak 'business suit' gekleed. Hij legt uit dat de gearresteerde man een gezochte terrorist is, hij vraagt of ik weet dat er in Kenia soms aanslagen zijn en dat er daarom veel veiligheidspolitie op straat is. Dan vervolgt de ander; je bent de laatste die met deze terrorist heeft gesproken, waar ging het over. Ik vertel over zijn vragen en belangstelling voor Nederland etc. Een van de burgeragenten vraagt of ze mijn geld mogen zien want dan weten ze dat ik geen geld aan de terrorist heb gegeven want die man had naast shillings ook euro's en dollars. Ik was onder de indruk van de nette pakken maar ik begin het nu allemaal wel erg toevallig en verdacht te vinden. Probeer mee te bewegen en vraag me ondertussen af hoe ik van deze kerels af kan komen. Ik zeg; 'ik begrijp de moeilijke situatie van Kenia, ik begrijp dat er veel toezicht moet zijn en dat u mijn geld wilt controleren. Maar laten we dat in het kantoor van USK doen (ik pak ondertussen een folder van het project uit mijn rugzak), ik ben een medewerker van USK en ik bel nu het kantoor zodat de chauffeur ons kan ophalen. Ik draai de folder om en zeg: deze foto is van onze directeur. Zij is advocaat en ik wil graag dat ze er verder bij is want ik voel me op dit moment bijzonder ongemakkelijk.....' Had ik dit maar eerder bedacht, twee van de drie mannen zijn ineens met een boze blik vertrokken. De derde wil me naar het guesthouse begeleiden maar dat lijkt me niet zo goed idee. Ik zie aan de overkant een taxi staan en zeg tegen die man; 'dank je wel, wilt u even wachten want ik moet eerst even iets de overkant doen'. Ik steek direct de weg over, spring in de taxi en roep naar de verraste chauffeur go, go!

Later op het kantoor zeggen Celina en Siproso dat men op mijn geld uit was. Kepher is zelfs boos; 'waarom ga je lopen we hebben toch een auto met chauffeur, waarom ga je in op mensen die een praatje met je willen maken'. Het blijkt dat heel veel USK mensen ervaring hebben met (gewelddadige) diefstal. Ik vraag Siproso om bezoekers standaard een kaartje met USK gegevens mee te geven zodat men dat kan laten zien of kan bellen.

Woensdag 9 mei 2012, lunch met Aloys, diner met Bernard

Lunch met Aloys Opiyo, vroegere directeur van USK

Het gaat goed met Aloys, in het begin van het vertrek van USK vond hij het lastig om afstand te nemen. Vrij snel na zijn vertrek is Aloys gevraagd om bij een netwerkorganisatie voor staatkinderen te komen werken, dus nog geen rustige

jaren op een boerderij maar nog erg actief.

Aloys Opiyo en Koos de Vetten

Diner met Bernard Outah, vroegere stafmedewerker communicatie USK

Bernard is al jaren geleden van USK overgestapt naar COFTA, een organisatie die opkomt voor de belangen en toeziet op Fair Trade producenten. Het is een kleine organisatie dat onderdeel is van een internationaal netwerk. Hij neemt me mee naar een bijzonder sfeervol eetcafé, Afrikaans buffet met live muziek op de achtergrond en hier en daar grote televisieschermen met een of andere voetbalwedstrijd. Bernard vertelt dat hij het erg naar zin heeft, voor het werk regelmatig moet reizen en ondertussen drie kinderen heeft.

SAMENVATTING

Het bezoek aan USK was erg interessant. Ik heb een goede indruk van een paar aspecten van het project werkgelegenheid, een paar andere projecten en het kantoor gekregen. Inspirerend was om met de directie en medewerkers van USK te hebben gepraat. Afsluitend een aantal aandachtspunten:

- opnieuw kreeg ik een zeer positieve indruk van project ISP / werkgelegenheid jongeren in de informele sector. Jongeren krijgen een ambachtelijke opleiding waar veel vraag is. Het systeem om leerplaatsen in te kopen heeft grote voordelen: het is flexibel, praktisch, USK loopt weinig risico, en de opleiding wordt door een examen afgesloten met een door de overheid erkend certificaat. De kritische kanten zijn dat er veel concurrentie is en de inkomsten voor jongeren in de informele sector karig (zullen) zijn;
- het aantal straatkinderen en de omvang van de sloppenwijken is toegenomen. Af en toe vroeg ik me af in welke mate kleinschalige buurtprojecten in deze onveilige en extreme armoede zinvol is;
- opmerkelijk is dat de strategie van USK weer terug is naar vooral praktische ondersteuning van straatkinderen en hun directe leefomgeving. De medewerkers waarmee ik heb gesproken zijn daar blij om;
- over het belang van UVN reageerde Celina zoals Aloys dat ook deed: wij vinden de Vriendenkring heel belangrijk want jullie zijn betrokken, hebben andere ervaringen, kennen de arme wijken en onderschat jullie financiële bijdrage niet;
- de onveiligheid op straat is groot.